

Hart voor het gezin wil met onderwijs en toerusting bouwen aan Godvrezende relaties en huwelijken. Door middel van het beschikbaar stellen van literatuur, filmmateriaal en het verzorgen van lezingen, conferenties, trainingen en pastorale zorg, moedigen we christenen aan tot een heilige levenswandel. We hebben de volgende doelgroepen op het oog:

- 1) Bijbelse relatievoorbereiding voor jongeren;
- 2) Bijbelse huwelijksvoorbereiding en huwelijk;
- 3) Bijbels man- en vader zijn;
- 4) Bijbels vrouw- en moeder zijn;
- 5) Bijbelse geloofsopvoeding; en
- 6) Set apart – christenen die de Heere apart heeft gezet om toegewijd – al dan niet ongehuwd – te leven.

Voor meer informatie: www.hartvoorhetgezin.nl

Voor vragen en/of bestellingen: info@hartvoorhetgezin.nl

Paul David Tripp

Oorspronkelijke titel: Parenting – The 14 Gospel Principles That Can Radically Change Your Family

Published by: Crossway, 1300 Crescent Street, Wheaton, Illinois 60187, USA

Nederlandse titel: **Het evangelie voor vaders en moeders** –
Principes die je gezin radicaal kunnen veranderen!

Vertaling: Peter Meeuse, MA (www.meeusevertaalservice.nl)

1e druk 2017 – Uitgeverij De Banier

2e druk 2024 – Hart voor het gezin (met toestemming de vertaling overgenomen)

Omslagontwerp en vormgeving: José van der Meer

Vormgeving: AMV Drukkerij, Lunteren

ISBN 978-90-833577-2-0

NUR 707 – Trefwoord: Geloofsopbouw

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P.D. Tripp

Het evangelie voor vaders en moeders

Principes die je gezin radicaal
kunnen veranderen!

Vertaling: Peter Meeuse, MA

hart voor
het gezin

‘Ik kan dit boek niet genoeg aanbevelen. Het is gewoon uitstekend. Dit is Tripp op z’n best: hij laat ons het grote plaatje zien van het leven met Christus en daalt af tot de kern van het leven uit genade door het geloof. Tripps handboek gaat over veel meer dan onze plichten als ouders; het gaat over het voorrecht dat wij ambassadeurs van Jezus Christus zijn voor onze kinderen. Vaders en moeders uit alle culturen zullen baat hebben bij Tripps oproep om te leven in het licht van de genade en hoop die wij in Jezus hebben.’

Gloria Furman, predikantsvrouw, Redeemer Church in Dubai; auteur van *The Pastor’s Wife* en *Missional Motherhood*

‘Een onderwerp dat zorgvuldig bestudeerd dient te worden, een boodschapper die toegewijd is aan de waarheid, en een zorgvuldige toepassing van Gods Woord. De kracht zit in de combinatie, en het valt allemaal samen in Paul Tripps nieuwe boek *Opvoeden doe je niet alleen*. Lees het en zie hoe een van de belangrijkste verantwoordelijkheden van jou als ouder steeds meer wordt zoals God haar bedoeld heeft.’

James MacDonald, predikant, Harvest Bible Chapel, Rolling Meadows, Illinois; auteur van *Vertical Church*

'Opnieuw gaat Paul Tripp ons voor in genade en waarheid, en herinnert hij ons eraan hoe onze christelijke identiteit van invloed is op alles wat we doen. *Opvoeden doe je niet alleen* biedt verfrissende inzichten aan jonge ouders en hoop aan degenen die vastgelopen zijn.'

Brandon Hatmaker, predikant, Austin New Church, Austin, Texas; auteur van *Barefoot Church*

*Aan degenen die met mij samenwerken om te doen
waartoe God mij geroepen heeft.*

Omdat jullie God liefhebben,
en toegewijd zijn aan jullie roeping,
en slimmer zijn dan ik,
word ik elke dag gezegend door jullie werk
en ben ik vrij om het mijne te doen.

Inhoud

Voorwoord	11
Inleiding	15
1. Roeping	29
<i>Principe: Niets is belangrijker in je leven dan om als instrument van God een menselijke ziel te vormen.</i>	
2. Genade	47
<i>Principe: God roept je nooit tot een opdracht zonder je te geven wat je daarvoor nodig hebt. Hij stuurt je nooit op pad zonder met je mee te gaan.</i>	
3. Wet	65
<i>Principe: Je kinderen hebben Gods wet nodig, maar je mag niet van de wet vragen te doen wat alleen door genade tot stand kan worden gebracht.</i>	
4. Onbekwaamheid	83
<i>Principe: Erkennen waartoe je niet in staat bent, is essentieel voor een goede opvoeding.</i>	
5. Identiteit	99
<i>Principe: Als je als ouder niet steunt op je identiteit in Christus, zoek je naar identiteit in je kinderen.</i>	

- 6. Proces** 117
Principe: Je moet als ouder toegewijd zijn aan opvoeding op de lange termijn, omdat verandering een proces is en geen gebeurtenis.
- 7. Verloren** 135
Principe: Als ouder heb je niet alleen te maken met verkeerd gedrag, maar ook met een toestand van verlorenheid die verkeerd gedrag veroorzaakt.
- 8. Gezag** 155
Principe: Het onderwijzen over en voorleven van de beschermende schoonheid van gezag is een van de fundamenteën van goed opvoeden.
- 9. Dwaasheid** 171
Principe: De dwaasheid in het hart van je kinderen is gevaarlijker voor hen dan de verleiding buiten hen. Alleen Gods genade heeft de macht om dwazen te redden.
- 10. Karakter** 189
Principe: Niet al het verkeerde wat je kinderen doen is een regelrechte opstand tegen het gezag; veel verkeerde dingen komen voort uit karaktergebreken.
- 11. Valse goden** 207
Principe: Je voedt een aanbidder op, dus is het belangrijk om te bedenken dat datgene wat het hart van je kind beheerst, ook zijn gedrag beheerst.

12. Beheersing	227
<i>Principe: Het gaat in de opvoeding niet om gedragsbeheersing, maar om verandering van hart en leven.</i>	
13. Rust	247
<i>Principe: Alleen het rusten in Gods aanwezigheid en genade zal jou een vreugdevolle en geduldige ouder maken.</i>	
14. Ontferming	267
<i>Principe: Geen enkele ouder kan beter ontferming tonen dan hij die ervan overtuigd is dat hij zelf Gods ontferming nodig heeft.</i>	
Overige uitgaven <i>Hart voor het gezin</i>	287

Voorwoord

Het is een zegen als het huwelijk bekrond wordt met kinderen. In ons traditionele huwelijksformulier wordt de opdracht die daar gelijk aan verbonden is, eenvoudig en direct verwoord: 'Dat zij hun kinderen in de waarachtige kennis en vrees Gods, Hem tot eer, en tot hun zaligheid opvoeden.' Een opdracht waarvan de zwaarte en het bijzondere karakter ervan in de loop der jaren steeds duidelijker wordt. Dan komen ook de vragen. De vreugde als we iets zien van Gods bemoeienis met onze kinderen. De ervaringen als iets niet goed gaat. De herkenning dat het onze kinderen zijn en daarmee dat ze niet alleen buiten het paradijs geboren zijn, maar ook onze zondige aard hebben meegekregen. Dat ze net als wij het wonder van Gods genade nodig hebben om tot Zijn eer te willen leven. Juist dat alles vraagt om ondersteuning die deze ervaren werkelijkheid benoemt en tegelijk richting geeft aan wat we als ouders doen en kunnen laten doen.

In de kennismaking met het werk van Paul Tripp heb ik ervaren dat hij woorden weet te geven aan deze werkelijkheid en tegelijk steun en richting geeft aan waarover het in de opvoeding van onze kinderen gaat. In zijn boek *De kansrijke jaren* benadert hij de opdracht van de opvoeding niet vanuit de kant van de problemen, maar juist vanuit het perspectief van de bijzondere kansen die God aan ouders of verzorgers (maar ook aan medeopvoeders zoals onderwijsgevenden) geeft in de opvoeding van hun tieners. Hij benadrukt daarin hoe kansrijk die jaren zijn

– en de jaren die daar al aan vooraf zijn gegaan – om hun te leren om het anker van hun leven buiten zichzelf in de Heere Jezus Christus te doen rusten. Juist het radicale in de opvoeding zoals hij dat in *De kansrijke jaren* beschrijft, leidde tot vragen. Vragen die uiteindelijk ertoe geleid hebben dat hij – en ik meen zeer terecht – heeft besloten toch een tweede boek over opvoeden te schrijven. In dit boek dat de treffende titel *Opvoeden doe je niet alleen* heeft meegekregen, gaat hij in op veel van die vragen. Vragen die naar zijn overtuiging vaak vanuit een verkeerd perspectief worden gesteld. Het perspectief van de ouder die het heeft over zijn kinderen. Het is al in de inleiding dat Tripp zichzelf laat kennen als een auteur die uitermate direct in zijn taalgebruik en mening is. Dat kan confronterend overkomen en dat is zijn bedoeling ook. Maar wie dan niet het boek terzijde legt en door blijft lezen, komt een auteur tegen die, gedreven door de liefde voor ouders en kinderen, maar boven alles door de liefde voor de eer van God, je dan met zijn woorden en Bijbels gefundeerde adviezen niet in de vrieskou van het alleen moeten uitzoeken laat staan. Juist wanneer we als ouders en medeopvoeders beseffen dat onze kinderen geleende panden zijn en wij geen rechthebbende ouders (meer) zijn, komt opvoeden tot zijn recht. Misschien beter gezegd nog wel tot Zijn recht.

Het heeft me getroffen dat de auteur meer dan in het eerste boek heel ordelijk allerlei principes aan de orde stelt. Steeds weer vanuit wat hij 'het grote plaatje' noemt. Het helpt om een bepaald thema met elkaar als ouders, maar ook samen met andere ouders te bespreken. Laat daarbij zijn Amerikaanse achtergrond geen al te grote

verhinderen zijn om hem te verstaan. Vanuit zijn hele werk weten we dat hij niet veronderstelt dat u als lezer een kind van God bent, maar hij spreekt ouders wel als zodanig aan om daarmee hun hoge roeping niet te verbergen. Het anders aanspreken zou ook niet passen in zijn radicale en toch liefdevolle manier van benaderen. Tripp bemoedigt en wijst er voortdurend op dat geloof niet alleen een wonder van Gods genade is, maar dat God dat wonder ook laat plaatsvinden in de harten van ons en van onze kinderen. Niet om ons gebed en goede bedoelingen, maar op ons dagelijks bidden voor onze kinderen en ondanks onze 'goede' bedoelingen.

Zoals ook in het voorwoord van *De kansrijke jaren* is aangegeven, blijf ik het als een gemis ervaren dat Tripp in zijn boek geen verbinding legt met de bijzondere waarde van de doop van onze kinderen. Ik begrijp het wel, omdat hij in de Amerikaanse context de grote groep ouders met een baptistische achtergrond ook aan wil spreken, maar het gemis blijft. Daarnaast is zijn typische Amerikaanse manier van denken die heel gemakkelijk – en in mijn ogen te gemakkelijk – aansluit bij veel moderne cultuuruitingen iets dat soms zeker in de voorbeelden die hij geeft enige afstand doet gevoelen.

Dat alles valt voor een groot deel weg als we bij het slothoofdstuk aankomen. Hoe bijzonder en wat een liefde voor kinderen en hun ouders om dan te zien dat onze God ook een ontfermend God is. Een woord in onze taal dat niet veel meer wordt gebruikt, maar dat zo rijk aangeeft wie nu de Heere is. In dat ene woord is de gehele rijkdom verwoord van wie Hij wil zijn voor ouders die opvoeden niet alleen kunnen. Die zichzelf en niet het

beste uit henzelf tegenkomen in hun kinderen. Ouders die weten dat als de Heere hun niet het inzicht geeft, ze niet tot opvoeden in staat zijn. Dan is ontferming een rijke en ruime aanduiding van Gods werk. Dat geeft moed, omdat Hij God is en Zich over ons ontfermen wil. Met dit boek laat Paul Tripp opnieuw zien dat we niet vanuit bezorgdheid of vanuit moedeloosheid of een zeker fatalisme behoeven te kijken naar (de opvoeding van) onze kinderen. Hij weet, zoals ik dat ook heb genoemd in het voorwoord van *De kansrijke jaren*, de toon te vinden, die de hoop en de verwachting van de psalmdichter treffend raakt: 'En dat zij hun hoop op God zouden stellen en Gods daden niet vergeten, maar Zijn geboden bewaren.' (Ps. 78:7)

Kapelle, juli 2017

A.J. Vogel, voorzitter College van Bestuur van het
Calvijn College

Inleiding

Het is een herrie in je huis en het is er niet zo schoon als je wel zou willen; je bent al een poos niet meer samen met je man ertussenuit geweest; de was stapelt zich op; je bent er zojuist achter gekomen dat er niet genoeg brood in huis is; je hebt net twee vechters uit elkaar gehaald; de weekplanning lijkt onhaalbaar te zijn; je lijkt meer kosten te hebben dan geld; niemand van de mensen om je heen lijkt tevreden te zijn; je voelt je uitgeput en je hebt het gevoel dat je niet wordt gewaardeerd.

In de eindeloze maalstroom van het gezinsleven raken veel ouders de weg kwijt. Ze doen veel dingen, heel veel goede dingen, maar ze weten niet waarom. Ze worden opgeslokt door de dagelijkse bezigheden van het ouderschap, maar ze weten niet meer waar ze voor werken of waar ze aan bouwen. Ze begrijpen niet waarom de kinderen van wie ze houden ertoe in staat zijn om zoveel ergernis en frustratie uit hen naar boven te halen. De alledaagse klusjes maken ze tot een eindeloze lijst onaantrekkelijke plichten waar geen overkoepelende visie voor lijkt te zijn die ze allemaal samenhoudt en ze betekenis en doel geeft.

Tijdens mijn reizen over de wereld om te spreken over opvoeding ben ik duizenden ouders tegengekomen die me vroegen om effectievere strategieën, terwijl zij eigenlijk iets anders nodig hadden: het *totaalplaatje van een opvoedingswereldbeeld* dat alle dingen waartoe God hen als ouders roept kan verklaren, sturen en aandrijven. Wil je als ouders niet alleen overleven, maar ook bloeien in je

visie en vreugde, dan heb je meer nodig dan het zoveelste boek dat je zeven stappen geeft om dit of dat op te lossen. Je hebt Gods helikopterblik nodig op datgene waartoe Hij je heeft geroepen. Je hebt een *groot Bijbels opvoedingswereldbeeld* nodig dat niet alleen inzicht geeft in jouw taak, maar dat ook je benadering daarvan zal veranderen.

Ja, je hebt het goed gelezen. Ik ben er diep van overtuigd dat dit ontbreekt in de opvoeding van de meeste christelijke ouders: de grote, grootse perspectieven en principes van het Evangelie van Jezus Christus. Deze perspectieven en principes zijn radicaal en druisen tegen je intuïtie in. Ze zijn gewoon niet natuurlijk voor ons, maar ze zijn wel van wezenlijk belang om te zijn hoe je moet zijn en om te doen wat je moet doen als ouder. Als je kinderen opvoedt vanuit datgene wat het Evangelie over God, jou, je wereld, je kinderen en Gods genade zegt, zal je de opvoeding van je kinderen niet alleen op een heel nieuwe manier benaderen, maar zal je de last van de opvoeding ook heel anders dragen.

Ik moet eerlijk zijn. Ik heb een opvoedingsboek geschreven (*De kansrijke jaren*) en heb herhaaldelijk tegen mijzelf en tegen anderen gezegd dat ik niet van plan was er nog een te schrijven, en nu doe ik dat toch. Waarom? Omdat ik, luisterend naar mensen die mij vertelden hoe ze *De kansrijke jaren* in het leven van hun tieners hadden gebruikt, me steeds ongemakkelijker ging voelen. Ik dacht voortdurend: Nee, dat is het niet helemaal, of: Nee, zo heb ik het niet bedoeld, of: Nee, er ontbreekt wat. Het heeft even geduurd, maar uiteindelijk drong het tot me door wat me dwarszat in deze gesprekken, en wat

er ontbrak bij deze ouders: het Evangelie, dat de basis is van alles wat ik heb geschreven. Dus op aansporing van de uitgever heb ik besloten nog een opvoedingsboek te schrijven, maar niet zoals andere opvoedingsboeken. Dit is geen boek met praktische strategieën voor het omgaan met kinderen in de verschillende stadia van hun ontwikkeling. Dit boek biedt geen praktische stappen voor het omgaan met de dingen waar elke ouder mee te maken krijgt. Dit boek is bedoeld als een heroriënterend boek. Het is bedoeld om je een nieuwe manier van denken en reageren te bieden met betrekking tot alles wat je als ouder op je bordje krijgt. Dit boek is bedoeld om je visie, motivatie en nieuwe kracht te geven, en de gemoedsrust die elke ouder nodig heeft. Het is geschreven om je vanuit Gods Woord een algemeen beeld te geven van de taak waartoe de Zaligmaker je heeft geroepen.

Verdwaald in je eigen opvoedingsverhaal

Wil je je taak kennen, dan moet je weten wie je bent als ouder. Ik heb het niet over je naam, adres en burgerservicenummer. Je moet weten wie je bent met betrekking tot Wie God is, tot waar het leven over gaat, en tot wie je kinderen zijn. Als je de kijk op 'wie je bent' niet helder hebt, zie je niet de kern van datgene waartoe God je heeft geroepen, en zal je dingen doen die geen enkele ouder zou moeten doen.

Ik ben bang dat verwarring en verstoring in de opvoeding vaak beginnen met ouders die zichzelf zien als bezitters van hun kinderen. Het wordt zelden zo verwoord en het gebeurt vaak onbewust, maar de kijk op de opvoeding is dan als volgt: 'Deze kinderen zijn mijn bezit, dus ik

kan ze opvoeden zoals mij goed lijkt.' Geen enkele ouder zegt dat hardop, maar dat is wel de gedachte waar de meesten van ons toe vervallen zijn. In de drukte van overweldigende verantwoordelijkheden en een overvolle agenda verliezen wij het zicht op datgene waar het in de opvoeding echt om gaat. Wij zien onze kinderen als ons bezit, en we doen dingen die kortzichtig zijn, die op de lange termijn niet helpen, die meer impulsief zijn dan doelgericht, en niet overeenkomen met Gods grote, wijze plan.

Een *bezittersopvoeding* is niet alleen erg egoïstisch, schadelijk of verwoestend; zij gaat ook gepaard met een subtiele verschuiving in onze gedachten en motieven waardoor wij op een pad terechtkomen dat ons opvoedingswerk ver wegleidt van Gods plan. Deze verschuiving is subtiel omdat zij plaatsvindt op kleine, alledaagse momenten in het gezinsleven – momenten die zo klein en onbeduidend lijken dat de mensen die er middenin zitten zich niet bewust zijn van de beweging die heeft plaatsgevonden. Maar deze verschuivingen zijn júst van belang omdat ze plaatsvinden op onbeduidende momentjes, want de onbeduidende momentjes zijn de adressen waar ons ouder-zijn leeft. Heel weinig van ons opvoedingswerk vindt plaats op grote, indrukwekkende momenten waar we voor blijven stilstaan en die onze volle aandacht krijgen; opvoeden gebeurt op die momenten dat we niet echt opletten en dingen tegenkomen waarvan we van tevoren niet wisten dat we ze die dag zouden meemaken. Deze voortdurende cyclus van kleine, ongeplande momenten is de werkkamer van de opvoeding waar de ziel van het kind wordt gevormd.

Een bezittersopvoeding wordt gemotiveerd en gevormd door wat ouders willen *voor* hun kinderen en *van* hun kinderen. Zij wordt gedreven door een droombeeld van hoe wij willen dat onze kinderen worden en wat wij daarvoor van onze kinderen terug willen krijgen. (Ik zal hier later meer over zeggen.) Zo'n opvoeding lijkt goed, voelt goed, en doet veel goeds, maar zij bevindt zich fundamenteel op een dwaalspoor en zal niet tot stand brengen wat God voorheeft met de levens die Hij aan onze zorgen heeft toevertrouwd. Zo, het is eruit! Een goede opvoeding, die doet wat God wil dat zij doet, begint met de radicale erkenning dat onze kinderen niet echt van ons zijn. Nee, elk kind in elk gezin, overal ter wereld, behoort toe aan Hem Die hem of haar heeft geschapen. Kinderen zijn Gods bezit tot Zijn doel (zie Ps. 127:3). Dat betekent dat Zijn plan voor ons als ouders is dat wij Zijn waarnemers zijn in het leven van onze kinderen, die geschapen zijn naar Zijn beeld en aan onze zorgen zijn toevertrouwd.

Het woord dat de Bijbel gebruikt voor deze functie is *ambassadeur*. Dat is echt het perfecte woord voor datgene waartoe God ouders roept om te zijn en te doen. Het enige wat een ambassadeur doet, als hij er belang bij heeft om zijn baan te houden, is om trouw de boodschap, de werkwijze en het karakter te vertegenwoordigen van zijn zender. Hij is niet vrij om onafhankelijk te denken, spreken of handelen. Alles wat hij doet, elk besluit dat hij neemt, en elke interactie waaraan hij deelneemt moet gestalte krijgen op basis van deze vraag: 'Wat is de wil en het plan van mijn zender?' Een ambassadeur vertegenwoordigt niet zijn eigen belangen, zijn eigen perspectief,

of zijn eigen macht. Hij doet alles als ambassadeur, of hij is vergeten wie hij is en zal zijn baan niet lang behouden. Opvoeden is van het begin tot het eind ambassadeurswerk. Dit werk wordt niet gevormd en gestuurd door persoonlijke belangen, persoonlijke behoeften, of culturele perspectieven. Elke ouder op heel de wereld wordt geroepen om te erkennen dat hij of zij op een bepaald moment op een bepaalde plaats op aarde is gezet om één ding te doen in het leven van zijn of haar kinderen. En wat is dat? Dat is Gods wil. Dat betekent concreet: opvoeden gaat niet in de eerste plaats over wat wij *voor* onze kinderen of *van* onze kinderen willen, maar over wat God Zich in genade heeft voorgenomen door middel van ons te doen *in* onze kinderen. Als wij hier het zicht op verliezen, komen wij terecht in een relatie met onze kinderen die in de basis geen christelijk ouderschap en geen echt ouderschap is, omdat het meer gaat over onze wil en onze verlangens dan over de wil en verlangens van onze soevereine Zaligmaker en Koning.

Ik wil hier direct maar zeggen dat ik heel slecht ben in datgene waar ik over schrijf. Ik houd van soevereiniteit, ik houd ervan om bezitter te zijn en ik wil graag dat mijn wil geschiedt op aarde zoals Gods wil geschiedt in de hemel! Ik heb vaak mijn vier kinderen (die nu volwassen zijn) behandeld alsof zij mijn bezit waren. Ik heb geleden aan ambassadeursschizofrenie – soms had ik mezelf niet onder controle, nam ik het opvoedingswerk zelf ter hand, en deed ik dingen die ik niet had mogen doen. Ik ben vaak een slecht voorbeeld geweest van vreugdevolle onderwerping aan Gods wet. Ik ben vaak een armzalige vertegenwoordiger geweest van Gods genade. Ik werd

vaak meer gedreven door angst dan door geloof. Ik heb vaak de voorkeur gegeven aan kortetermijnwinst boven langetermijnverandering. Er zijn momenten geweest waarop ik vergat wie ik was, waarop ik buiten zinnen was, en dingen deed die echt onzinnig waren, of in elk geval niet erg nuttig.

Ik wil je nu vragen eerlijk te zijn en toe te geven dat je net zo bent als ik. Jij raakt ook weleens de weg kwijt en vergeet wie je bent te midden van de eindeloze cyclus van bezigheden in de opvoeding van de kinderen die aan je zorgen zijn toevertrouwd. Er zijn momenten dat jij ook buiten zinnen bent. Er zijn momenten dat de dingen die jij zegt en doet niet erg behulpzaam zijn, en zeker niet gepast zijn voor een ambassadeur.

Je hebt voor de zoveelste keer je 'preek' over naastenliefde gehouden en je hebt er een goed gevoel over. Je gaat lekker even zitten in de woonkamer met je iPad. Voordat je de kans hebt om je favoriete magazine-app aan te klikken hoor je via de hal boze stemmen vanuit de kamer waar je net vandaan komt. Het is niet te geloven! Je bent moe, en het voelt als een persoonlijke aanval. Je wilt je iPad door het raam smijten, maar je weet dat ze dan allebei kapot zijn. Je wilt dat de gekte ophoudt zodat je nu eens even één ogenblik van een moment voor jezelf kunt genieten. Je vindt het niet erg dat je kinderen hebt, maar op dit moment wilde je gewoon wel even dat het niet *jouw* kinderen waren. Je bent boos, en je staat op het punt om uit je vel te springen, te vergeten wie je bent en waartoe je geroepen bent. Vol emotie ren je de hal in, en die emotie is geen liefde. Je wordt gedreven door een voornemen, en dat voornemen is geen genade.

Je staat al in de kamer te schreeuwen voordat je beseft dat je je stoel in de woonkamer hebt verlaten. Je praat wel, maar je denkt niet na. Je reageert wel, maar wat je doet is geen opvoeden. Je staat een lijst met straffen op te noemen, die je later zult moeten uitvoeren. Je dreigt dat er nog iets veel ergers gaat gebeuren als je wéér de trap op moet. Terwijl je de kamer uit loopt mompelt je dat het, toen jij zo oud was, niet in je zou opgekomen zijn om zo te doen. Je ploft weer neer in de stoel, pakt je iPad en opent de app, maar je aandacht is er niet bij omdat de emoties nog door je lijf gieren. 'Wat moet ik doen om ze te laten luisteren, om ervoor te zorgen dat ze nu eens één keer gehoorzaam zijn?' vraag je jezelf af terwijl je wat kalmeert. Je voelt je een beetje schuldig, en daarom probeer je jezelf ervan te overtuigen dat je kinderen het verdiend hebben.

Wie van ons heeft zoiets niet meegemaakt? Welke ouder kan er terugzien op de dagen, weken, maanden en jaren die hij met zijn kinderen heeft doorgebracht zonder ergens spijt van te hebben? Het is zo belangrijk om ootmoedig te erkennen hoezeer *ambassadeursopvoeding* tegen onze intuïtie indruist. Door de zonde zijn we van nature meer bezitters dan ambassadeurs. Door de zonde zijn we meer veeleisend dan geduldig. Door de zonde vinden we straf natuurlijker dan genade. Door de zonde zijn we beter in staat om oog te hebben voor en te schrikken van de zonden, zwakheden en fouten van anderen dan die van onszelf. Door de zonde is het makkelijker voor ons om *tegen* andere mensen te praten dan om *naar* hen te luisteren. En het komt allemaal hierop neer: datgene wat voortdurend onze ambassadeursroeping als ouders in de

weg staat, zijn we zelf! De eerste stap in je ambassadeur-zijn is dit ootmoedig te erkennen.

Bezitter of ambassadeur?

Misschien denk je op dit punt: Paul, ik denk niet dat ik mijn kinderen behandel alsof ze mijn bezit zijn. Ik denk dat ik probeer God te dienen in het leven van mijn kinderen, maar ik weet het niet zeker. Goed, ik zal je helpen. Misschien moeten we beginnen met op te merken dat maar weinig ouders zich gedragen als volledige bezitters of complete ambassadeurs. Ik denk dat voor de meesten van ons de *bezittersopvoeding* en *ambassadeursopvoeding* een dagelijkse strijd vormen die wordt gestreden in ons hart. We worden voortdurend heen en weer geslingerd tussen wat *wij* willen en wat *God* wil. We worden voortdurend de ene kant op getrokken door wat wijzelf het beste vinden, en de andere kant door wat volgens God het beste is. Het ene moment worden wij veel te sterk beïnvloed door de waarden van de ons omringende cultuur, en op een ander moment zijn we heel serieus in onze overtuiging dat ons werk in de opvoeding gevormd moet worden door een Bijbelse denkwijze. Soms willen we gewoon dat ons kind zich zo gedraagt dat ons leven makkelijker is, terwijl we op andere momenten het feit accepteren dat opvoeden een geestelijke strijd is.

Het is nuttig om praktisch na te denken over het verschil tussen bezitter-zijn en ambassadeur-zijn in het werk van de opvoeding. Daarom maak ik onderscheid tussen deze twee opvoedmodellen als het gaat om vier terreinen waar elke ouder op de een of andere manier mee te maken heeft: identiteit, werk, succes en reputatie. Hoe jij denkt

en handelt met betrekking tot deze vier dingen, maakt duidelijk wie jij denkt dat je bent als ouder en hoe jij denkt over je taak in het grootbrengen van je kinderen.

1. Identiteit: Waaraan jij het besef van wie je bent probeert te ontlennen.

Bezitter: Zulke ouders zijn geneigd om hun identiteit, betekenis, doel en innerlijke gevoel van welbevinden te ontlennen aan hun kinderen. Hun kinderen worden vaak opgezadeld met de ondraaglijke last van het gevoel van eigenwaarde van hun ouders. Ik moet dit zeggen: het ouderschap is een ellendig iets om je identiteit aan te ontlennen, al is het alleen al vanwege het feit dat elke ouder zondaren opvoedt. Kinderen komen in de wereld met een ontzettende gebrokenheid in zich, waardoor ze zich verzetten tegen het gezag, de wijsheid en de leiding van hun ouders. Ouders die hun identiteit ontlennen aan hun kinderen, vatten vaak de fouten van hun kinderen persoonlijk op, alsof ze expres tegen hen gedaan zijn, en reageren met persoonlijke pijn en boosheid op hun kinderen. Maar in werkelijkheid heeft God je je kinderen niet gegeven om jou het gevoel te geven dat je leven de moeite waard is.

Ambassadeur: Ouders die het werk van de opvoeding benaderen als vertegenwoordigers, benaderen het met een diep besef van hun identiteit en worden gedreven door betekenis en doel. Ze hoeven dat niet van hun kinderen te krijgen omdat ze het gekregen hebben van Hem Die ze vertegenwoordigen: de Heere Jezus Christus. Daarom hoeven deze ouders niet naar hun kinderen te gaan in de hoop van hen te krijgen wat geen enkel kind kan geven.

Ze zijn ervan bevrijd dat ze van het gezinsleven vragen hun het leven te geven, omdat ze het leven hebben gevonden en omdat hun hart vrede kent. Daarom zijn deze ouders nu vrij om zichzelf te vergeten en hun kinderen op te voeden met de onbaatzuchtigheid en zelfopoffering die nodig zijn voor een ambassadeursopvoeding.

2. Werk: Wat jij beschrijft als het werk waartoe je geroepen bent.

Bezitter: Zulke ouders denken dat het hun taak is om hun kinderen te veranderen in iets wat zijzelf voor ogen hebben. Ze hebben een droombeeld van wat ze willen dat hun kinderen worden, en ze denken dat het hun werk als ouders is hun gezag, tijd, geld en energie te gebruiken om hun kinderen te vormen tot datgene wat zij volgens hen zouden moeten worden. Ik heb veel kinderen gecounseld die braken onder de constante druk van ouders die een concreet droombeeld hadden, en die vastbesloten waren dat deze kinderen zouden worden wat de ouders daarover besloten hadden. Ouders die zichzelf zien als bezitters zijn geneigd te denken dat zij de macht en persoonlijke middelen hebben om hun kinderen om te vormen tot de kinderen die zij voor ogen hebben.

Ambassadeur: ouders die werkelijk begrijpen dat zij nooit méér zijn dan vertegenwoordigers van Iemand Die groter, wijzer, sterker en genadiger is dan zij, weten dat het niet hun dagelijks werk is om hun kinderen te veranderen in iets wat zij voor ogen hebben. Ze zijn gaan beseffen dat ze geen enkele kracht hebben om hun kinderen te veranderen, en dat zij zonder Gods wijsheid zelfs niet zouden weten wat het beste is voor hun kinderen.

Ze weten dat ze ertoe geroepen zijn om instrumenten te zijn in de handen van Hem Die heerlijk is in wijsheid, en Die de Gever is van de genade die bij machte is om hun kinderen te redden en transformeren. Ze worden niet gedreven door een droombeeld van wat zij willen dat hun kinderen worden, maar door datgene wat hun kinderen door genade kunnen worden.

3. Succes: Wat jij definieert als succes.

Bezitter: Deze ouders zijn geneigd een specifieke lijst met indicatoren eropna te houden in het leven van hun kinderen, waaruit ze kunnen opmaken dat ze succesvolle ouders zijn geweest. Zaken zoals academische prestaties, atletische vaardigheden, muzikale kwaliteiten en sociale geliefdheid zijn de horizontale kenmerken om te toetsen hoe goed ze zelf hun werk gedaan hebben. Nu zijn deze dingen niet onbelangrijk, maar je kunt er niet mee meten hoe succesvol de opvoeding is. Goede ouders brengen niet altijd goede kinderen voort, en ouders moeten zichzelf voortdurend afvragen waar zij de reeks waarden vandaan halen die hun vertellen of ze 'goede' kinderen hebben of niet. Ik ben bang dat veel goede ouders het gevoel hebben op de lange termijn gefaald te hebben omdat hun kinderen niet geworden zijn wat zij gehoopt hadden.

Ambassadeur: Deze ouders zien de enge waarheid onder ogen dat zij geen enkele kracht hebben om iets in hun kinderen tot stand te brengen. Daarom hebben ze hun definitie van een succesvolle opvoeding niet gekoppeld aan een lijst horizontale resultaten. Succesvol opvoeden gaat niet in de eerste plaats over wat je tot stand hebt gebracht; nee, het gaat er in de eerste plaats om wat je hebt

gedaan. Laat ik het als volgt zeggen: succesvol opvoeden gaat niet over het bereiken van doelen (die jij in eigen kracht niet kunt bereiken), maar het gaat erom dat je een bruikbaar en trouw instrument bent in de handen van de Enige Die in staat is om goede dingen in je kinderen tot stand te brengen.

4. Reputatie: Datgene wat mensen vertelt wie je bent en wat voor iemand jij bent.

Bezitter: Zulke ouders gebruiken hun kinderen onbewust als hun trofeeën. Ze willen graag met hun kinderen pronken om geprezen te worden door de mensen om hen heen. Daarom worstelen zoveel ouders met de gekke, vreemde fases die hun kinderen doormaken bij het opgroeien. Ze maken zich er niet zo druk om wat die gekheid over hun kinderen zegt, maar wel wat die over *henzelf* zegt. Kinderen in deze gezinnen voelen de last dat ze de reputatie van hun ouders moeten dragen, en de stekende pijn van hun teleurstelling en schaamte. Ouders die zichzelf zien als bezitters van hun kinderen zijn vaak boos op en teleurgesteld in hun kinderen, niet in de eerste plaats omdat ze Gods wet hebben gebroken, maar omdat datgene wat ze gedaan hebben hun gedoe en schaamte heeft bezorgd.

Ambassadeur: Deze ouders zijn gaan beseffen dat het opvoeden van zondaren hen op de een of andere manier zal blootstellen aan onbegrip en schaamte van de mensen om hen heen. Ze hebben leren accepteren dat het werk waartoe God hen geroepen heeft moeilijk is en ons daardoor klein houdt. En ze beseffen dat hun kinderen, als ze opgroeien en volwassen worden in het leven en in

de godzaligheid, niet zozeer hun eigen trofeeën worden, maar trofeeën van de Zaligmaker Die zij getracht hebben te dienen. Voor hen is het God Die het werk doet en God Die de eer krijgt; ze zijn dankbaar dat ze de instrumenten mochten zijn die God wilde gebruiken.

Ben je er klaar voor om de last van het bezitter-zijn af te werpen en te gaan ervaren hoe opvoeden eruitziet als je weet dat je bent geroepen om de boodschap, de werkwijze en het karakter te vertegenwoordigen van de Bezitter van je kinderen? Ben jij er klaar voor om bevrijd te worden van de last van het proberen om verandering tot stand te brengen, en de rust te ervaren die te vinden is in het functioneren als een instrument van Hem Wiens genade alleen de kracht heeft om te veranderen? Dan is dit boek voor jou. Het is bedoeld om je uit de dagelijkse sleur te rukken en om te kijken naar het grote plaatje van datgene waartoe God je uitnodigt om daar deel van uit te maken, terwijl Hij werkt in het hart en leven van je kinderen. Het is bedoeld om je te laten zien hoe radicaal anders opvoeden wordt als je niet langer probeert verandering tot stand te brengen, maar een gewillig instrument wordt van de genade die redt, vergeeft en verandert. In elk hoofdstuk wordt een opvoedingsprincipe ingeleid en uitgelegd dat die genade serieus neemt. Velen van jullie zijn uitgeput, ontmoedigd en gefrustreerd. Wat vind je ervan om eens een nieuwe en betere weg te overwegen: de weg van genade?